

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **K. I.**, narozen dne X,
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-594/ZA-ZA11-ZA17-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný zkoumal, zda lze žalobci udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu podle § 12 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mu bylo možné udělit azyl podle § 12 zákona o azylu. Žalobce ve vlasti nebyl pronásledován pro uplatňování svých politických práv, stejně tak nepociťoval ve vlasti obavy z pronásledování pro svou rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů, ani že mu takové nebezpečí v případě návratu do země původu hrozí.
3. Žalobce za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil svůj vztah s arménskou dívkou z roku 2016 a 2017, který navázali v azylovém táboře v Německu, kde žalobce v roce 2016 požádal o mezinárodní ochranu. V době vydání napadeného rozhodnutí se spolu již nestýkali. Z důvodu jeho vztahu mu volal muž, jenž o sobě tvrdil, že je policista a tento vztah mu rozmlouval. Z totožného důvodu měl být na 20 dní zadržen a bit policií žalobcův otec. Žalobce se domnívá, že ázerbájdžánské státní složky se o vztahu dozvěděly tak, že sledovaly žalobcovu komunikaci (konkrétně jeho dopisování přes aplikaci WhatsApp). Žalovaný tento azylový příběh neshledal věrohodným. V první řadě žalobce o mezinárodní ochranu v Evropské unii žádal již několikrát a jeho důvody pro podávání žádostí se rozcházejí. Své původní řízení v Itálii žalobce ukončil a vrátil se do vlasti, neboť mu v italském táboře byly podávány pouze špagety a netekla tam teplá voda. Svou aktuální žádost směřoval do Německa, neboť údajně netušil, že lze požádat o mezinárodní ochranu i v České republice. Pakliže by ázerbájdžánské státní složky měly v úmyslu jakkoliv žalobce „potrestat“ za jeho krátkodobý vztah z let 2016 až 2017, jen stěží by zvolily postup, při němž mu zavolali o rok později (v roce 2018), slovně mu vyčínily a naprosto nesmyslně zadržely jeho otce. Z výpovědi žalobce plyne, že volně cestoval a nikdy nebyl zadržen. Žalobce si osobně v roce 2019 vyřídil pracovní vízum na české ambasádě v Baku (měl sjednanou práci na 3 měsíce na pozici svářeče) a tohoto víza zneužil, aby následně mohl z České republiky odcestovat do Německa. Žalobce má již bohaté zkušenosti s evropským azylovým systémem a byl o všem již mnohokrát poučen v různých státech Evropy. Žalovaný z uvedených důvodů označil odůvodnění azylové žádosti jako chabé a nepřesvědčivé. Žalobce je mladý muž, jenž legálně přicestoval za prací do České republiky. Samostatně uvedl, že mu jde do budoucna jen o to, aby mohl v České republice žít a pracovat, jinými slovy legalizovat svůj pobyt. K takovému účelu ale mezinárodní ochrana neslouží. Žalovaný poukázal na výjimečnou povahu mezinárodní ochrany, jež má žadatelům poskytnout ochranu před pronásledováním v zemi původu z relevantních důvodů, nikoliv z jakýchkoliv důvodů. Žalovaný takové důvody neshledal a uzavřel, že ačkoliv je Ázerbájdžán z lidskoprávního pohledu problematickou zemí, není tato skutečnost sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.
4. Žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné okolnosti, na základě nichž by bylo možné mu udělit mezinárodní ochranu podle § 13 zákona o azylu.
5. Žalovaný se dále zabýval tím, zda existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělý, svéprávný a praceschopný muž, je zdravý a nemá žádné specifické zdravotní potřeby. Žalovaný uvedl, že humanitární azyl je udělován výjimečně v případech, kdy by bylo zcela nehumánní ho neudělit, v žalobcově případě však takové skutečnosti neshledal, proto
azylo
podle § 14 zákona o azylu neudělil.

6. Žalovaný se také zabýval tím, zda neexistují důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, ale neshledal žádné okolnosti, pro které by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, blíže odkázal na své závěry v rámci odůvodnění neudělení azylu podle § 12. Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné udělit mu doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu, proto mu nebyla udělena ani z tohoto důvodu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

7. Žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušil § 14a zákona o azylu. Upozornil, že žalovaný je povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu.
8. Žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v rámci řízení najevo, nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu potíží v zemi původu pro svůj vztah s arménskou dívkou. Po jeho odchodu ze země byl zadržen a policií vyslýchán jeho otec, čímž se policie snažila přimět žalobce k návratu do země původu. Proto se návratu do země obává.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že žalobce uplatnil pouze jeden, a to velmi obecný žalobní bod. Se vztahem žalobce s arménskou dívkou se žalovaný vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí a neshledal žalobcuv azylový příběh věrohodným. Opětovně poukázal na to, že žalobce opustil Ázerbájdžán zcela legálně, na základě povolení, jež si osobně vyřídil přímo v zemi původu, a se svým pobytem tam ani s vycestováním neměl žádné potíže. Napadené rozhodnutí považuje za zcela logicky odůvodněné, přičemž v něm reaguje na vše, co žalobce uvedl a v řízení vyšlo najevo. Uzavřel, že k legalizaci pobytu na území České republiky za účelem práce slouží zákon o pobytu cizinců, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 3. 7. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
12. Dne 15. 7. 2019 poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že se narodil ve městě M., je ázerbájdžánské státní příslušnosti, domluví se turecky a ázerbájdžánsky a vyznává islám. Nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel v obci M.. Ve vlasti byl naposledy asi před 6 měsíci (v lednu 2019). Letěl do České republiky, odkud jel autobusem do Německa, kde požádal o azyl. Do České republiky přicestoval jako dublinský transfer dne 2. 7. 2019. V roce 2016 cestoval do Itálie, měl italské vízum, odtud odjel do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu, ale poslali ho zpět do Itálie. On vzal svou žádost o mezinárodní ochranu v Itálii zpět v roce 2017 a vrátil se do vlasti. Dříve disponoval italským vízem (2016) a následně českým vízem (2019). O mezinárodní ochranu žádal již třikrát, jednou v Itálii a dvakrát v Německu. Uvedl, že je zcela zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z toho důvodu, že se zapletl s arménskou dívkou, za což ho mohou zatknout, nechce do vězení.

13. Téhož dne s ním byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm uvedl, že se s arménskou dívkou seznámil v roce 2016 v Německu v azylovém táboře. Ona stále žije v Německu a již se spolu nestýkají. Uvedl, že nedovolili, aby se vzali. Naposledy ji viděl v roce 2017, kdy jej z Německa poslali zpět do Itálie. Poprvé opustil Ázerbájdžán, neboť tam měl potíže. Jeho kamarád prodával drogy, byl zatčen a ubit policií k smrti (později žalobce upřesnil, že kamarád drogy neprodával, ale byl za to pouze zatčen). Tehdy byl kvůli němu zadržen i žalobce, ale pustili jej, tak odjel pryč. V roce 2017 vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět („stop-azyl“), neboť se mu nelíbil azylový tábor v Itálii. Každý den dostávali těstoviny a netekla tam teplá voda, což psychicky špatně snášel. Německo si v roce 2016 vybral, neboť slyšel, že tam je to dobré, tak se tam vydal. V roce 2019 si opět zvolil za cílovou zemi Německo, neboť to tam již znal. Nyní už by chtěl zůstat v České republice, dříve nevěděl, že se dá žádat o azyl i zde. V Ázerbájdžánu naposledy pracoval v roce 2015 jako svářeč. Od té doby žil z kapesného, jenž dostal v Itálii a Německu. Ve vlasti nemá žádné blízké osoby, rodiče se jej zřekli kvůli jeho vztahu s Arménkou, v České republice ale také nikoho blízkého nemá. Jeho plánem do budoucna je někde žít a pracovat, nic jiného. Jeho národ je s Armény ve válce, jsou vnímáni jako nepřátelé. Policie jej kvůli jejich vztahu označila za nepřítele národa a rodiče se jej zřekli. Jeho otec byl na dvacet dní zatčen a bit policií, čímž chtěli žalobce donutit k návratu do vlasti, následně byl jeho otec propuštěn. Neměli důvod ho dál držet, když viděli, že se žalobce nevrátí. Nicméně otec se ho po tomto incidentu zřekl a u nich platí slovo otce. Má za to, že se o jeho vztahu policie dozvěděla tak, že sledovali jeho korespondenci s dívkou přes aplikaci WhatsApp. V roce 2018 mu zavolał někdo, kdo se představil jako A., a sdělil mu, že je od policie. Řekl mu, že Armény jsou jejich nepřátelé a s dívkou by neměl komunikovat. Žalobce mu na to měl sdělit, že ji má rád a pouze si dopisují, následně telefon položil a odcestoval do S.. Poté si obstaral vízum. Uvedl, že mu bylo lhostejné, jaké vízum dostane, zaplatil a dostal české. Uvedl, že jiné důvody k udělení mezinárodní ochrany nemá.
14. Součástí správního spisu je žádost o udělení schengenského víza ze dne 9. 1. 2019 podaná u zastupitelského úřadu v Baku, podle níž měl žalobce sjednanou práci v České republice u společnosti K. s.r.o., IČO X, se sídlem X. Součástí spisu je dále povolení k zaměstnání ze dne 14. 12. 2018, č. j. LBA-7541/2018-za, vydané Úřadem práce České republiky – krajskou pobočkou v Liberci, nájemní smlouva k nemovitosti v L., doklad o zajištění ubytování ze dne 21. 12. 2018, pracovní smlouva na pozici svářeč od 19. 1. 2019 do 19. 4. 2019, kopie platební karty, cestovní pojištění, letenky na den 19. 1. 2019 z Baku do Prahy přes Moskvu a na 19. 4. 2019 zpět do Baku a kopie cestovního pasu žalobce.
15. Součástí správního spisu je zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 3. 2019, Údaje o zemi, Ázerbájdžán, 2018, dále zpráva žalovaného ze dne 18. 6. 2019, nazvaná Bezpečnostní a politická situace v zemi, červen 2019, a zpráva žalovaného ze dne 29. 7. 2019, nazvaná Ázerbájdžán, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
16. Žalobce byl předvolán k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 14. 10. 2019 se s nimi seznámil. Ačkoliv mu byly všechny podklady představeny, neměl žádné věcné připomínky, pouze se dotazoval, z jakého důvodu mu nebylo umožněno přespat jednu noc v Příjímacím středisku Zastávka u Brna.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 3. 7. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

20. Žalobce v žalobě předně uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k němu a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (bližší viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, potvrzený rozšířeným senátem v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Vzhledem k tomu, že prostá citace ustanovení nenaplnuje náležitosti žalobního bodu, soud se tímto tvrzením nezabýval. Stejně přistoupil i k tvrzení žalobce o porušení konkrétních ustanovení správního řádu, které je obsaženo v bodu II žaloby. Za žalobní body tak nelze považovat ani tvrzení uvedená na konci str. 2 a začátku str. 3 žaloby, v nichž žalobce zdůrazňuje povinnosti plynoucí ze základních zásad správního řízení a § 68 odst. 3 správního řádu a obecně vyjmenovává pochybení, kterých se měl žalovaný dopustit (řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl k rozhodným skutkovým okolnostem, nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu, rozhodnutí nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, chybí vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně). Tato tvrzení mají charakter vyjmenování typových pochybení, jichž se mohou správní orgány ve správním řízení obecně dopustit (doslovně shodný text je obsažen i v žalobách jiných žadatelů vedených u Krajského soudu v Praze např. pod sp. zn. 53 Az 19/2019 a 53 Az 28/2019). Nejsou nicméně jakkoliv konkretizována a zejména pak individualizována ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Tyto obecné floskule univerzálně použitelné v jakékoliv správní žalobě nepředstavují řádně formulovaný žalobní bod.
21. Nad rámec výše uvedených tvrzení, které soud nevyhodnotil jako řádně formulované žalobní body, žalobce pouze stručně zopakoval svůj azylový příběh. Shrnl, že požádal o mezinárodní ochranu z důvodu, že měl v zemi původu problémy kvůli svému vztahu s arménskou dívkou. Po jeho odchodu ze země původu byl policií zadržen jeho otec, aby byl žalobce donucen k návratu do země původu. Z těchto důvodů se žalobce obává návratu

do země původu.

22. Ze stručného shrnutí azylového příběhu žalobce nevyplývá, jakou konkrétní úvahu žalovaného žalobce napadá, z jakého důvodu ji považuje za nezákonnou nebo jaký právní závěr žalovaného je nesprávný. V kontextu žaloby jako celku lze dovodit, že žalobce tímto tvrzením obecně napadá závěr žalovaného, že nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, který žalobce v žalobě výslovně (byť bez bližší argumentace) zmínil. Míra obecnosti žalobního bodu předurčuje, jaké soudní ochrany se žalobci dostane. Čím obecněji je žalobní bod formulován, tím obecněji jej může soud vypořádat. Není na soudu, aby na místo žalobce domýšlel konkrétní aspekty nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a přebíral tak roli žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 Azs 3/2008-78).
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se azylovým příběhem, jak jej žalobce shrnul v žalobě, zabýval z pohledu obou forem mezinárodní ochrany. Žalovaný především zasadil žalobcem uvedené důvody pro udělení mezinárodní ochrany do celkového kontextu „imigrační historie“ žalobce. Poukázal na to, že žalobce již v minulosti žádal v Evropské unii o udělení mezinárodní ochrany, a to z důvodů, které se mívají s nyní uváděným důvodem, přičemž svoji žádost vzal zpět a dobrovolně se v roce 2018 vrátil do země původu. Žalovaný poukázal dále na to, že žalobce po svém návratu nečelil v zemi původu žádným potížím, volně se zde pohyboval, bez potíží v roce 2019 opětovně vycestoval ze země původu (soud k tomu doplňuje, že po návratu žalobce do země původu mu byl bez problémů vydán v červnu 2018 nový cestovní pas, a to Ministerstvem vnitřních záležitostí). Jediný problém, o němž se žalobce zmínil, spočíval v tom, že jej v prosinci 2018 telefonicky kontaktoval člověk, jenž se představil jako policista A. a který mu rozmlouval, aby nadále komunikoval s arménskou dívkou, s kterou se stýkal v letech 2016 a 2017 při svém pobytu v německém uprchlickém zařízení a s níž si i poté dopisoval. Poté, co jej policista označil za nepřítele národa z důvodu, že udržuje vztah s příslušnicí nepřátelského národa, žalobce zavěsil, telefonát trval velmi krátce. Žalobce neuvedl, jakým následkem mu policista vyhrožoval, pokud neuposlechne jeho rady, nelze tedy zjistit, čeho se na základě této události může žalobce obávat. Aniž by žalobce čelil jakémukoliv dalšímu vyhrožování, odjel do jiného města, kde se schoval. Odtud odjel rovnou do Spolkové republiky Německo. Po jeho odjezdu ho pak policie v únoru 2019 hledala doma, jelikož tam nebyl, zatkli jeho otce a 20 dnů ho zadržovali a bili, aby si vynutili žalobcův návrat. Otce propustili, protože pochopili, že se žalobce nevrátí. Otec mu poté telefonoval a zřekl se ho. Žalovaný vyjádřil předpoklad, že pokud by policie měla žalobci vytýkat udržování kontaktu s arménskou dívkou, jednala by vůči němu jistě jinak, nikoliv formou telefonátu. Dále poukázal na to, že z podkladů připojených k žádosti o udělení víza vyplývá, že žalobce přijel do České republiky za účelem výkonu práce. K tomu soud doplňuje, že žalobce k žádosti přiložil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Liberci ze dne 14. 12. 2018, z něhož vyplývá, že žalobce podal žádost o vydání povolení k zaměstnání dne 4. 12. 2018. Je tedy zřejmé, že zařizování podkladů pro udělení víza (a tedy rozhodnutí žalobce vycestovat ze země původu) není v příčinné souvislosti s ojedinělým telefonátem údajného policisty, neboť tomu neodpovídá časová souslednost jednotlivých úkonů (i kdyby žalobci telefonoval policista A. hned 1. 12. 2018, je krajně nepravděpodobně, že již 3 dny poté by český úřad práce obdržel žalobcovu žádost o vydání povolení k zaměstnání). Žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí na to, že konstrukce azylového příběhu je chabá a v celkovém obrazu nesmyslná. Tento závěr odpovídá tomu, co vyplývá z výše uvedeného. Soud zdůrazňuje, že žalobce na podporu svých tvrzení

nepředložil jediný důkaz. Za této situace pak výsledek řízení závisí zcela na tom, zda lze jeho výpověď vyhodnotit jako věrohodnou (srov. k tomu rozsudky NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, a ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 Azs 370/2017-52).

24. Jako smyšlené pak působí též tvrzení žalobce, že po jeho vycestování byl jeho otec zatčen a zadržován 20 dnů, aby si policie vynutila jeho návrat. Podle výpovědi žalobce o něj začala policie projevovat zájem v prosinci 2018, žalobce bez jakýchkoliv potíží dne koncem ledna 2019 vycestoval ze země původu a následující měsíc policie bezdůvodně zatkla jeho otce. Po 20 dnech byl žalobcův otec propuštěn, zřekl se žalobce, žádným dalším potížím nikdo vystaven není. Žalobce již s uvedenou arménskou dívkou žádný vztah nemá, ani při svém pobytu v Německu v roce 2019 se s ní nesetkal (žalobce vypověděl, že ji naposledy viděl v roce 2017, přitom v roce 2019 pobýval ve Spolkové republice Německo cca 5 měsíců). Žalobcův azylový příběh považuje i soud za nekonzistentní, neboť policista A. měl po žalobci požadovat, aby přestal komunikovat s arménskou dívkou, žalobce s ní není v žádném vztahu, nesetkal se s ní ani v roce 2019 během svého pobytu ve Spolkové republice Německo, kde tato dívka rovněž pobývá. Jistě tedy lze hovořit o ukončení vztahu, který mezi nimi mohl být v letech 2016 a 2017. Soudu tedy není zřejmé, proč by mělo žalobci v případě návratu do země původu cokoliv hrozit, neboť stávající stav odpovídá tomu, co po žalobci požadoval policista A.. Žalovaný v kontextu žalobcova azylového příběhu správně uzavřel, že není pravděpodobné, že by žalobce v případě návratu do země původu byl vystaven nebezpečí pronásledování či hrozbě vážné újmy.
25. Soud tedy v rámci obecně formulovaného žalobního bodu neshledal, že by závěr žalovaného o tom, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, byl v rozporu se zákonem. Naopak má soud za to, že žalovaný řádně vyhodnotil žalobcovu výpověď v kontextu všech skutečností, které vyplynuly z této výpovědi a dalších podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný své závěry srozumitelně formuloval a přiléhavě odůvodnil.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem k tomu, že žalobní bod je nedůvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. ledna 2021

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce